

Model „edukacji skoncentrowanej na uczniu” według Donny Brandes i Paula Ginnisa

Brandes D., Ginnis P., 1992, *The Student – Centred School*, Herts GB, Simmon & Schuster Education

Teorie progresywne:

2

Model „edukacji skoncentrowanej na uczniu” Donny Brandes i Paula Ginnisa

Model „edukacji skoncentrowanej na uczniu” D. Brandes i P. Ginnisa

3

Co jest ważne w edukacji?

- wszechstronny rozwoju jednostki
- rozwijanie i kształcenie w ludziach naturalnej twórczość
- wspieranie indywidualności i autonomii
- sposoby pracy satysfakcjonujące dla ucznia i nauczyciela: współpraca, negocjowanie
- bliska, życzliwa relacja między nauczycielem a uczniem

„nauczanie skoncentrowane na osobie” (student-centred learning) Carl Rogers (1965) założenia:

4

1. jednostka posiada potrzebne zasoby (zdolności, umiejętności), aby dokonywać osobistych zmian, których potrzebuje lub chce;
2. należy jej stworzyć warunki bezwarunkowej akceptacji, w których wcześniej czy później będzie respondować z zaufaniem;
3. jednostka ma w sobie dobrą wolę, aby zmieniać się i rozwijać, a także potrzebę tego, jednocześnie jest oporna i odczuwa strach przed zmianą; te dwa fakty powinny być równo akceptowane;
4. jednostka jest w pełni odpowiedzialna za siebie, za swoje zachowanie;
5. jeśli stworzymy pewien typ relacji interpersonalnej, to druga osoba może odkryć w sobie możliwości użycia tej relacji do wzrostu, wtedy zmiana i interpersonalny rozwój będzie miał miejsce.

Rogers C., Client - Centred Therapy, Boston 1995.

„nauczanie skoncentrowane na osobie” (student - centred learning) Carl Rogers (1965) założenia:

5

- „ W każdym człowieku istnieje tendencja aktualizująca, czyli dążenie do rozwoju i doskonalenia się.”
- Niezbędne warunki do jej wystąpienia:
 1. autonomia uczącego się,
 2. właściwa, akceptująca atmosfera,
 3. pomoc nauczyciela w dostarczaniu materiałów do uczenia się, w rozwiązywaniu problemów natury poznawczej i emocjonalnej

Model „edukacji skoncentrowanej na uczniu”

D. Brandes i P. Ginnisa

6

- „Wiem, że nie mogę nauczyć kogokolwiek czegokolwiek, mogę jedynie przygotować odpowiednie warunki, w których uczeń może się uczyć” (Rogers, 1965).
Rogers C., Client - Centred Therapy, Boston 1995, s. 389.
- uczeń ponosi całkowitą odpowiedzialność za swój proces uczenia, a nauczyciel za wspieranie go i organizowanie warunków do kształcenia
- praca z różnorodnymi formami inteligencji

Model „edukacji skoncentrowanej na uczniu”

D. Brandes i P. Ginnisa

7

- pomoc uczniom w identyfikowaniu, klasyfikowaniu i skupianiu uwagi na tym, co interesuje ucznia
- zaangażowanie i uczestnictwo są konieczne w procesie uczenia się
- akcent na wewnętrzne nagrody pochodzące ze współpracy, stawiania sobie pytań i znajdowania na nie odpowiedzi, z radości uczenia się, z odkrywania, stawania się kompetentnym w nowych obszarach wiedzy oraz zdobywania nowych doświadczeń i umiejętności.

Model „edukacji skoncentrowanej na uczniu”

D. Brandes i P. Ginnisa

8

„Uczenie się jest tą ludzką działalnością, która najmniej potrzebuje manipulacji ze strony innych. Większość wyników uczenia się nie jest rezultatem instrukcji, a raczej rezultatem nieskrępowanego uczestnictwa w wartościowych, znaczących dla jednostki zajęciach. Większość ludzi uczy się poprzez bycie, doświadczenie, a jednak szkoła identyfikuje uczniów, ich osobisty, kognitywny wzrost z opracowanym dokładnie planem i manipulacją” (Illich, 1971).

Illich J., Deschooling Society, 1971, s. 44.

Model „edukacji skoncentrowanej na uczniu” D. Brandes i P. Ginnisa

9

- uczeń doświadcza pełni procesu nauczania i uczenia się, gdyż afektywne i kognitywne uczenie się są ze sobą zespolone
- „Jeśli cały program nauczania ma mieć jakąkolwiek wartość, musi zawierać w sobie szeroki zakres metod nauczania, formalnych i nieformalnych, indywidualnych i grupowych, teoretycznych i praktycznych. Duża odpowiedzialność spoczywa na nauczycielach w wyborze właściwej metody nauczania”(P. Humphreys).

Humphreaves, Book review: Educating the Whole Child: Cross Curriculum Skills, Themes and Dimensions, by J. and I. Siraj - Blatchford (1995), W: Education Now , winter 1996, s. 3.